

ZENDINGS *drang* OF ZENDINGS *dwang*

De laatste woorden van een geliefde hebben veel waarde. Ze worden gekoesterd en, als het een opdracht betreft, zorgvuldig uitgevoerd. De Heere Jezus spreekt Zijn laatste woorden op aarde voorafgaande aan de hemelvaart: het zendingsbevel, de opdracht aan Zijn discipelen om uit te gaan en alle volken te onderwijzen. Zending is dan ook niet vrijblijvend. Het wordt gedaan in gehoorzaamheid aan de Meester. De opdracht blijft niet beperkt tot een organisatie of tot mensen die daadwerkelijk uitgezonden worden. Ze heeft betekenis voor allen die de Heere Jezus persoonlijk mogen kennen. Een levende kerk is een zendende kerk.

In de afgelopen weken berichtte de krant over de zending van de Gereformeerde Gemeenten, een kerkverband dat ongeveer twee keer zo groot is als de HHK. Volgens het jaarverslag 2022 werden er vorig jaar vijf nieuwe zendingswerkers uitgezonden. Voor de zending werd 4,5 miljoen euro bijeengebracht. Mij trof ook de foto van de zendingsdag. Op het podium stond een flink aantal zendingswerkers, met verlof in Nederland, die door de 3.800 (!) aanwezigen werden toegezongen. Daarmee vergeleken is het zendingswerk van de HHK zeer beperkt. Ik las deze berichten terwijl ik juist met kerkenraden had gesproken over het promoten van onze zendingsdag en het vergroten van het zendingsbewustzijn in onze gemeenten. Dat dit gesprek nodig is, is een signaal op zichzelf. Blijkbaar is er speciale aandacht nodig om belangstelling te wekken...

Hoe is het gesteld met het zendingsbewustzijn in de Hersteld Hervormde Kerk? Is er sprake van zendingsdrang? Voelen we ons van binnenuit daadwerkelijk geroepen om zending te bedrijven of te steunen? Of is het zendingsdwang? Het moet nou eenmaal en daarom geven we ons geld en doen we ons ding. Maar eigenlijk worden we er niet heet of koud van...

Waarom zijn gemeenten soms moeilijk te betrekken bij zending? Heeft dat te maken met de tijd voor 2004, toen we onderdeel waren van een kerk waar van alles gebeurde

en we noodgedwongen eigen keuzes maakten? Komt het door de gebeurtenissen van 2004, toen er een nieuw kerkelijk leven moest worden opgezet en we druk waren met bouwen? Stelden we andere prioriteiten, waardoor de urgentie van zending uit het oog verloren is? Zending bedrijven is niet flitsend. De kern ervan is dat er gepreekt wordt. Het Woord van God wordt gebracht in landen en naar bevolkingsgroepen die het Evangelie nog niet kennen. Het zaad van de wedergeboorte wordt gezaaid. In de natuur is zaaien een weinig opzienbarend en hachelijk gebeuren. Je strooit iets waardevols uit over de grond, in de hoop dat het gaat ontkiemen en vrucht dragen. Zo is het ook met zending. We zaaien op hoop van zegen, door de werking van Gods Geest.

Zo is het, als het goed is, overigens ook met u en mij gegaan: het zaad van het Evangelie is, misschien wel vanaf onze kinderjaren, gezaaid in ons hart. Is het al ontkiemd? Zijn de vruchten zichtbaar? Als dat zo is, is er hoop, ook voor de zending. Want als God in uw leven daadwerkelijk aanwezig is, dan kan zending u niet koud laten. Ik zie uit naar uw komst naar de zendingsdag, op 2 september, D.V., in Lunteren.

*Wim de Kloe,
Waarder*